

אורנלה וקלודיה: אחות קטנה לי

אורנלה מוטי ואחותה קלאודיה, מלכות הפוטורומון האיטלקי, ערכו בפאריס מסע-קניות צנוע לקראת האביב הבא. הן נדדו מאיב סאן-לורן לדיור ולקארטייה. אצל האחרון נעצרה אורנלה, הידועה בלהיטותה לתכשיטים. היא לעולם איננה נוסעת בלי תיבות הטבעות, הצמידים והענקים הכבדים שלה. שלא כמו במישפחות הקולנועיות, שוררים יחסים הדוקים בין שתי האחיות ולמעשה חייבת אורנלה את הצלחתה לקלאודיה, שבזכותה הכירה את הבמאי הראשון שלה, דאמינו דאמיני.

ז'אן מורו: כמו באכסניות נוער

„מאז חודש מאי נאלצתי לעבור דירה שש פעמים. בפאריס אין לי עוד בית.“ קונה לא אחרת, מו'אן מורו, הנושאת על בשרה חותמת פריסאית מובהקת, אף שלפני שנתיים נישאה לבמאי האמריקאי ויליאם (הקשר הצרפתי) פרידקיין. אבל אין זאת אומרת שצריך לערוך פעולת התרמה למען מורו. היא לא לבנה תחת גשרי הסינה, כי אם נדדה, „כמו באכסניות נוער“, בין חבריה הפריסאים, שביניהם אלמונים כמו לואי (אל, הבמאי) ג'ונוף (לוסי, הבמאי האנגלי הגר בפאריס) ודונאלד (סאתרלנד). כשעייפה מנדוד נסעה לה לפוש בביתה הישן שבסן (טרופה), שם ממשיכה להתגורר סוכנת הבית המסורה לה, הדואגת להביא למיטתה מיץ גזר טרי מדי בוקר.

„אני כבר לא בת 25, ואני זקוקה לפינה משלי“, היא מוסיפה.

מרגו

המינגווי:

המשקה

האהוב

על סבא

כשחקנית היא לא מצטיינת בינתיים, אבל את תפקידה כזוכבת היא ממלאה בשלמות. המדובר במארגו המינגווי, הידועה היקרה ובעלת הייחוס הרם של סבא ארנסט המינגווי, הסופר הידוע. אחרי שהתגרש מהמבעל ראשון, עמדה לחגוג את יום הולדתה ה-26 בחברת אחותה הצעירה, מארייל, בת ה-17, ובעלה לעתיד, ברנרד, במועדון-ההילה המפואר „סטודיו יו 54“ שבשדרה החמישית בניו-יורק. מאחר שמועדון זה דורש מלקוחותיו הופעת אכסר טרווגנדיה ככל האפשר ומארי גו איננה מן הביישניות, הרי רידה את כתפיית שימלתה ונתנה עבודה רבה לצלמים. את החגיגה הדגישה העובדה ששתי האחיות לבשו שמלות זהות ואפשר היה לקרוא למעמד „מישפחת המינגווי עם ובליו“. ייתכן מאד שסבא לא היה מתייבש ברעיונותיה המקוריים של הנכדה ששמה ניתן לה על ידו כשם היין שהיא אחוב עליו ביותר „שאטו מארגו“.

ג'ורג' האריסון: למקורות

הנכה המחייך מאוזן לאוזן בכסא הגלגלים אינו אלא ג'ורג' האריסון בדרכו מלונדון ללוס-אנג'לס. הסיבה לנכותו הזמנית היא פציעה קשה שנפצעה בנסיעה על טרקטור. אבל החיפושית לשעבר, שומר על הומור: הגילגול הראשון שלי היה כגנן. גילגול שני מלחין, גילגול שלישי זמרי-ג'יטריסט. בגיל 37, אני חוזר למקורות ולאשרר האמיתי, הבית, הילדים. הכבוד? אני מצפצף עליו?

